

forud for de første, idet de sidste Nødlaan bidrager til, at de foregaaende Laan overhovedet kan dækkes, og i Tilfælde, hvor Ejendommene helt er ude af Drift, og der f. Eks. mangler Saakorn, er det klart, at det er navnlig i de yderste Prioritetshaveres Interesse, at der under Gældsordningsforhandlingerne kan rejses Nødlaan, saa Jorden kan blive tilsaaet, idet der derved gives de sidste Panthavere en Chance for at faa nogen Betaling af Debitor, som ganske vilde forsvinde, hvis Gaarden skulde sælges i en yderligere forsømt Stand.

Endvidere foreskrives det i § 63, at hvis Ordningen strander, kan Udvalget forsøge en Likvidation, og under denne Likvidation kan Udvalget ifølge § 64 — hvis det drejer sig om en Gaard, som maaske i flere Generationer har været i en Slægts Eje, eller en Gaard, hvor der er et Barn, der gerne vilde have Gaarden efter Skyldneren, som ikke har kunnet faa Gældsordning, eller hvor der er en Avlskarl, som har været knyttet til Gaarden i saa lang Tid, at det maa siges at være naturligt, at han har særlig personlig Interesse for at komme til at blive Besidder af denne Gaard — gøre Indstilling om, at der ydes et Laan til denne Mand, hvis han opfylder Betingelserne for at kunne blive Statshusmand, saaledes at han, naar han faar dette Laan, kan komme til at overtage Ejendommen, eller at den kan bevares i Slægten; hvis det er et Barn, der er Tale om.

Hvis Udvalget under en Sags Behandling skønner, at det vil lette Ordningen, at der foretages Udstykning fra den paagældende Ejendom, enten til Oprettelse af selvstændigt Jordbrug eller til Udvidelse af et bestaaende Husmandsbrug med for lidet Jordtilliggende (§ 96), eller at Magelæg af Dele af Ejendommen kan ske til væsentlig Fordel for Ordningen, er Udvalget berettiget til at være Skyldneren behjælpelig hermed. Her er der altsaa en Regel om Udstykning; og da jeg overhovedet nævner Udstykning, vil jeg dog sige, at dette naturligvis ikke er tilstrækkelige Bestræbelser for at fremme Jordudstykningsen i dette Øjeblik. Det er min Mening, og jeg kan sige paa mit Partis Vegne, at det er Partiets Mening, at der maa gives store Bevillinger til at fremme Udstykningen i denne Tid, hvor Jordkøb kan ske billigt. Men det er vel et Spørgsmaal, der maa rejses sammen med Husmandslovens Revision. Jeg har imidlertid allerede her ønsket at udtale som det radikale Venstres Synspunkt, at det nu er Tiden at købe Jord, der kan danne en Reserve til Udstykning i Fremtiden; og der er ogsaa Grund der-til, fordi Staten som kontant Køber mange

Gange kan være tjent med at købe noget af en Ejendom nu og derved hjælpe den, der er Ejer af Ejendommen, til at kunne blive ved Hus og Hjem, ved den Bedrift, han har kær og er bedst egnet til at fortsætte. Ligeledes vil ogsaa Anvendelse af Kapital til Køb af Jord nu noget kunne lindre den stærke Kreditnød, som vi lider under.

En Hovedmangel ved den bestaaende Lov om Tvangsakkord af 1905 er det, som jeg allerede har sagt, at den giver Panthavere en Ret til fuldkommen Passivitet under hele Sagens Behandling og derved en Mulighed for paa ethvert Tidspunkt at ødelægge det hele. Det er denne Fejl ved Tvangsakkordloven — det har jeg ogsaa allerede sagt —, som er Skyld i, at den i de forløbne 22 Aar, den har bestaaet, slet ikke er blevet anvendt paa Landbrugsejendomme. Vi foreslaar derfor i §§ 37—41 nye Regler for Panthaverens Stilling under en Gældsordning. I § 37 foreskrives: „Panthavere berøres, for saa vidt deres Pant tilstrækker, ikke ved Ordningen“. Naar Panthavere kan blive dækket af sit Pant, er han sikker paa sit. I § 38 siges: „Udvalget skal gennem Forhandling med den Panthaver, hvis Pant antages ikke at kunne tilstrække, søge at opnaa Enighed om, hvor meget af hans Fordring der dækkes af Pantet. Opnaas saadan Enighed ikke, kan Udvalget forlange, at Panthavere inden Udløbet af en af Udvalget fastsat kort Frist holder sig til sit Pant og uden Hensyn til, om Pantefordringen i øvrigt var forfalden, fremmer Realisationen hurtigst muligt til Forholdets Konstatering.

Justitsministeren bemyndiges til for saadanne Tilfælde at forkorte de lovbestemte Auktionsfrister“.

Her paalægges det altsaa Panthavere at optræde aktivt og, naar han ikke vil indgaa paa en Akkord, da at konstatere, om han kan faa Dækning af sit Pant fuldt ud eller ikke. I § 39 bestemmes, at hvis Panthavere ikke overholder den i Henhold til forrige Paragrafs 1ste Stykke fastsatte Frist, eller stiller han inden dens Udløb Krav om Kendelse, kan Udvalget ved en Kendelse, der staar under Appel til Akkordretten, afgøre, hvor stor en Del af Fordringen der dækkes af Pantet, og at Panteretten ned sættes med Restbeløbet. For dette overskydende Beløb bindes Pantekreditor ved Ordningen.

Endelig siger § 40: „Saafremt Pantekreditor hverken realiserer eller kræver Kendelse, kan Udvalget efter Fristens Udløb enten afsige Kendelse med Virkning efter § 39 eller tilkendegive Pantekreditor,